

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla dr. Vértényi Jenő ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Hollósy István ügyvéd által képviselt **I.r. és III.r. alperesek** ellen 40.900.000,-Ft megfizetése iránt indított perében a Zala Megyei Bíróság 2010. január 21. napján kelt 13.G.40.136/2009/13. számú ítéletével szemben az I.,III.r. alperes 14. sorszám alatt és a felperes által 15. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését részben és akként változtatja meg, hogy az I.r. alperes által a felperes részére fizetendő marasztalási összeget 15.910.000,- (Tizenötmillió-kilencszáztízezer) Ft-ra leszállítja. Kötelezi az I.r. alperest, hogy ezen összeg után 15 napon belül fizessen meg felperesnek 1999. július 1. napjától 2001. december 31. napjáig terjedő időre évi 20 %-os, 2002. január 1. napjától 2004. december 31. napjáig terjedő időre évi 11 %-os, 2005. január 1. napjától pedig a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására 920.000,- (Kilencszázhuszezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket, az I.r. alperesnek pedig 15 napon belül 460.000,- (Négyszázhatvanezer) Ft másodfokú perköltséget. Az ezt meghaladóan feljegyzett 880.000,- (Nyolcszáznyolcvanezer) Ft fellebbezési illetéket az állam, a fentieket meghaladóan felmerült költségeiket pedig a felek kötelesek viselik.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az I.r. alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 16.490.000,-Ft-ot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A felperest 500.000,-Ft, az I.r. alperest pedig 400.000,-Ft feljegyzett kereseti illeték állam javára való megfizetésére kötelezte.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. és III.r. alpereseknek egyetemlegesen 300.000,-Ft perköltséget.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a **helység 1-i** korábbi **...1**, jelenleg **...2** hrsz-ú, valamint a korábbi **...3**, jelenleg **...4** hrsz-ú ingatlanok tulajdonosa az I.r. alperes.

A felperesnek a III.r. alperes és házastársa a tagjai, az ő gyermekeik az I.r. alperes, valamint **"A"**.

A felperes elhatározta, hogy az ingatlanokon kamionparkolót létesít, a kivitelezésre a **"B"** Kft-vel kötött szerződést, míg a terveket a **"C"** Kft. készítette. A kivitelezés nem a terveknek megfelelően készült. Az építési engedélytől eltérően a felperes felszámolásának kezdő időpontjáig, 1999. június 18-áig csak ideiglenes jelleggel került kialakításra a parkoló. Felső burkolata nem készült el, a feltöltést bányameddővel borították a vállalkozók.

A felperes felszámolását követően a beruházást az I.r. alperes és testvére, **"A"** tulajdonában álló **"D"** Kft. folytatta.

A felperes a felszámolási eljárás megindulását követően az ingatlan tulajdonosaival szemben pert kezdeményezett, elsődlegesen tulajdonjoga megállapítását, másodlagosan pedig a tulajdonosoknak 42.006.110,-Ft jogalap nélküli gazdagodás címén való marasztalását kérte. A Zala Megyei Bíróság az 1.G.40.169/2004/31. számú ítéletével a keresetet elutasította, a Győri Ítéltábla a Gf.IV.20.157/2006/3. számú részítéletével a ráépítésre alapított keresetet elutasító ítéleti rendelkezést helybenhagyta, míg a jogalap nélküli gazdagodásra alapított keresetet elutasító rendelkezést hatályon kívül helyezte. A másodfokú bíróság ebben a körben a gazdagodás mértékének megállapításához szakértői bizonyítást igénybevételét látta indokoltnak.

A megismételt eljárásban a bíróság által kirendelt szakértő a felperes által elvégzett beruházások folytán előállott forgalmi értéknövekedést az ingatlanok jelenlegi értékét figyelembe véve a **...2** hrsz-ú ingatlan tekintetében 7.220.000,-Ft-ban, míg a **...4** hrsz-ú ingatlan tekintetében 9.270.000,-Ft, azaz összesen 16.490.000,-Ft-ban határozta meg. A szakértői bizonyítást követően azonban a per szünetelés folytán megszűnt.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az ingatlanok tulajdonosa kizárólag az I.r. alperes, a gazdagodás csak az ingatlantulajdonos javára következhetett be, a III.r. alperes nem tulajdonosa az ingatlannak, így vele szemben megalapozatlan a kereset. A felperes követelése az I.r. alperessel, mint az ingatlanok tulajdonosával szemben érvényesíthető.

Az összecszerűség tekintetében a kirendelt szakértő szakvéleményében foglaltakat elfogadta. Utalt arra, hogy a szakértő a gazdagodás mértékének meghatározásánál a munkák műszaki értékét 19.379.201,-Ft-ban meghatározó tervezői állásfoglalásból indult ki. Megjelölte a szakvéleményében azokat a beruházásokat, amelyek a szakértő álláspontja szerint a bizonyítékok mértlegelése alapján felperesi beruházásokként vehetők figyelembe.

A bíróság alaptalannak ítélte azt a felperesi indítványt, hogy a beszerzett magánszakértői véleményt a bíróság tárja a kirendelt szakértő elé. Kifejtette, hogy az általánosan követett bírói gyakorlat szerint a magánszakvélemény csak mint a fél előadása vehető figyelembe. A felek álláspontja ugyanakkor a szakértő előtt a szakvélemény készítésekor már ismert volt,

hisz a felperes a szakértő által meghatározott összegnél jóval magasabb összegű követelést érvényesített keresetében.

A perben beszerzett szakvélemény értékelése során a bíróság figyelemmel volt arra, hogy a felperes által végzett beruházások köre minden kétséget kizáróan nem volt meghatározható. A felperesi felszámoló pedig nem rendelkezett azokkal az ismeretekkel, amelyek alapján a felperes által végzett beruházásokat tételesen felsorolhatta volna. A felperesi társaság korábbi képviselőjétől, a III.r. alperestől, mint ellenérdekű féltől pedig ez nem volt elvárható.

A felperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását és az I.r. alperes kereset szerinti tőkeösszegre és késedelmi kamataira való marasztalását kérte. Kiemelte, hogy a jelen peres eljárás alapját a Győri Ítéltábla Gf.IV.20.157/2006/3. számú határozata képezte, amely rámutat arra, hogy a felperes által végzett beruházások tekintetében meg kell állapítani az értéknövekedést és azt az alpereseknek meg kell téríteniük. A felperes csatolta kereseti kérelméhez azt a magánszakértői véleményt, mely kimunkálta az ingatlanok forgalmi értékét, illetve az értéknövekedést. Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor ezen szakértői véleményt nem vetette egybe a kirendelt szakértő véleményével. A felperes által végzett beruházások köre nem volt vitatott, csupán azt kellett volna meghatározni, hogy ezek révén az ingatlanok forgalmi értéke milyen mértékben emelkedett.

Az I.r. alperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Kifejtette, hogy a jogalap nélküli gazdagodás szabályai a perben nem alkalmazhatóak. A felek között ugyanis megállapodás volt a ráépítésre vonatkozóan. Ez tartalmazta, hogy az értéknövekedés ellentételeként a felperes üzemeltetési jogot szerez a kamionparkolón. A megállapodás a felperesnek felróható lehetetlenüléssel szűnt meg. A felperes felszámolás alá került és a megrendelésére készült munkák alkalmatlanok voltak arra, hogy a parkolót üzemeltetni lehessen. A megállapodás alperes részéről való teljesítése tehát olyan okból vált lehetetlenné, amelyért a felperes, mint az ellenszolgáltatás jogosultja felelős, így a Ptk. 312. §. (3) bekezdése értelmében a kötelezettek mentesültek az ellenszolgáltatás teljesítése alól. A lehetetlenülés kérdései azonban a fellebbezési eljárásban már nem vizsgálhatóak, hisz erre alapított kereseti kérelem nem volt.

A másodlagos fellebbezési kérelme körében kifejtette, hogy a gazdagodás legfeljebb a felperesi beruházás által létrehozott értéknövekedés lehet, de semmiképpen nem az elvégzett munkák számlaértéke. Az értéknövekedésösszegezésének bizonyítása a felperest terhelte volna. A gazdagodás az ingatlan megszerzési értékének és az ingatlanon végzett munkák befejezése időpontjában képviselt értékének különbözete. A megismételt eljárásban kirendelt szakértő a gazdagodás mértékét a számlaösszegekből és az ingatlan jelenlegi értékéből vezette le, holott a gazdagodás mértékét a munkák befejezésének az időpontjára nézve kellett volna meghatározni. A szakvélemény alkalmatlan, hogy arra a bíróság ítéletet alapítson.

A gazdagodás megállapításának alkalmazható módszere nem szakkérdés, hanem jogkérdés. Az elsőfokú bíróság nem adta indokát ítéletében annak, hogy miért mellőzte az alpereseknek a szakvélemény kiegészítésére, illetőleg másik szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát.

Álláspontja szerint súlyos eljárási szabálysértés valósult meg a bíróság részéről, mert a Pp. 3. §. (3) bekezdésében foglalt kötelezettségének nem tett eleget.

A gazdagodás kérdéskörében vizsgálnia kellett volna a bíróságnak azt is, hogy a vállalkozók által végzett munkák egyáltalán eredményezhettek-e bármilyen gazdagodást a felperesnél, ugyanis a vállalkozók szerződésszegést követtek el, az ezzel okozott kár lényegesen meghaladja azt az esetleges gazdagodást, amit a vállalkozók nem szerződésszerű teljesítése létrehozhatott. A felperes felszámolás alá került, a felszámoló pedig jogellenesen befogadta és nyilvántartásba vette a vállalkozók teljes összegű követelését anélkül, hogy a szerződésszegésből eredő igényeket érvényesítette volna.

Az, hogy a felperes nem fizette ki a vállalkozók számláit, semmilyen kapcsolatban nem áll az alperes esetleges gazdagodásával.

Hivatkozott arra, hogy a "E" (a "F" jogutódja) a felperessel szembeni hitelezői igényét a "D" Kft-re engedményezte, az alperesek rendelkeznek a "G" és a "H" Kft követeléseivel is, folyamatban van a "I" Rt. hitelezői igényének az engedményezése is. Visszavonásuk után nem fogják a követelések a felperes vagyont terhelni.

A felperes fellebbezése csak a késedelmi kamat tekintetében, míg az I.r. alperes fellebbezése csupán a marasztalás tőkeösszegének kis része tekintetében megalapozott.

Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a gazdagodás megtérítésére a parkolóépítéssel közvetlenül érintett területeknek a telekalakítás és belterületbe vonás folytán immár kizárólagos tulajdonosa, az I.r. alperes köteles (ezt az ítéleti álláspontot az I.r. alperes fellebbezésében maga sem vitatta).

Az elsőfokú bíróság ezen megállapítására alapította a III.r. alperessel szembeni keresetet elutasító rendelkezését, melyet a felek fellebbezéssel nem támadtak, így az a Pp. 228. §. (3) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett. A másodfokú eljárás tárgyát tehát csupán az I.r. alperest marasztaló ítéleti rendelkezés - fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátai közötti - felülbírálata képezte.

Az ítéletábra a felperes jogalap nélküli gazdagodásra alapított követelésének jogalapja körében a korábbi (Gf.IV.20.157/2006/3.számú) részítéletében foglalt jogi álláspontját fenntartva, azok megismétlése nélkül az alábbiakat emeli ki.

A perbeli ingatlanokon elvégzett beruházás során a nagy mennyiségű hengerelt mészkő, bazalt bányameddő, és homokos kavics a beépítése és a szükséges földmunkák, valamint a tömörítés folytán az ingatlanokkal olyképpen lett tartósan egyesítve, hogy az elválasztásával az ingatlan értéke, illetve használhatósága számottevően csökkenne (Ptk. 95. §. (1) bekezdése szerinti alkotórészi kapcsolat).

Az engedélyköteles építési tevékenység a fennmaradási engedély hiányában is a létesítéstől kezdődően eltelt időre és az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény 48. §. (8) bekezdésében, továbbá a 15/2000. (XI.16.) KöViM rendelet 29. §-ában foglaltakra is figyelemmel immár jogilag is tartós fennmaradásra alkalmas (a törvény 2. §. 8. pontjában meghatározott feltételeknek megfelelő) építmény létrehozását eredményezte.

Műszaki jellemzőit tekintve alkalmas a ráépítés jogkövetkezményeinek kiváltására, ugyanakkor a felperes és a tulajdonos eltérő megállapodásában foglaltakra figyelemmel

tulajdonjog keletkezését kiváltó joghatással nem rendelkezik. A Ptk. 137. §. (1) bekezdése és a Legfelsőbb Bíróság PK. 7. számú állásfoglalás IV. pontja értelmében az építkező a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerinti érvényesíthet igényt a tulajdonossal szemben.

A korabeli megállapodás értelmében az építkezés folytán beálló vagyonnövekedés ellentételezésére a felperes által gyakorolt üzemeltetési jog szolgált volna. A peradatok egyértelműen alátámasztják és ezt a felek sem vitatják, hogy az üzemeltetési jog gyakorlására a felperes részéről nem került sor: a felperes 1999. június 18-án felszámolás alá került, a létesítmény továbbépítését és üzemeltetését is a "D" Kft. vette át. A felperes tehát a beruházása ellenértékéhez nem jutott hozzá, így az ingatlantulajdonos a felperes vagyona rovására jogalap nélkül vagyoni előnyhöz jutott.

Utal az ítéletóra arra, hogy a felperes által végzett beruházás megfelelő elszámolására lenne szükség az I.r. alperesnek a szerződés lehetetlenülésével kapcsolatos jogi álláspontja mellett is. A Ptk. 312. §. (2) és (3) bekezdése által szabályozott esetekben a jogosult, illetve a kötelezett a teljesítés elmulasztása miatt valóban kártérítést követelhet (a tulajdonos a perbeli esetben azonban ilyen igényt nem érvényesített), ugyanakkor a felperes részéről már nyújtott szolgáltatás ellenértékét a tulajdonos mindenképpen megfizetni tartozik (Ptk.320. §. (2) bekezdés).

A megrendelésre végzett építési munkák díjának felperes általi meg nem fizetése, illetve a követeléseknek az I.r. alperes érdekkörébe tartozó személyek általi megszerzése tekintetében kifejtett fellebbezési állásponttal kapcsolatosan az ítéletóra fenntartja a részítéletében kifejtett jogi álláspontját, amely szerint a gazdagodás megtérítésének elmaradása a felperesnél attól függetlenül vagyronvesztéshez vezet, hogy a felperes vagyonában a vállalkozói díjkövetelés ki nem egyenlítése folytán passzívum áll fenn. Ezen túlmenően rámutat arra az ítéletóra, hogy amennyiben a felperessel szembeni vállalkozói díjkövetelés érvényesítéséről a követelés jogosultja lemond, ez a vállalkozó (illetve az engedményes) és a felperes relációjában jogi tartalmát tekintve ajándékozásként minősül (ezáltal a vállalkozók által a felperes megrendelésére elvégzett munka ellenértéke a felperes vagyonává válik). Ez azonban a felperes és az I.r. alperes közti jogviszonyban relevanciával nem bír, a felperes ugyanis ebben az esetben az ingyenesen szerzett, ellenérték nélkül tulajdonába került vagyona terhére teljesítette a tulajdonos által nem ellentételezett (az ingatlan értékét növelő) szolgáltatást, így a vagyroneltolódás megállapítható a felperes és a tulajdonos viszonyában.

A beruházás forgalmi értéknövelő hatásának, azaz a gazdagodásnak a megállapításához elengedhetetlenül szükséges volt a felperes által elvégzett (elvégeztetett) munkálatok műszaki tartalmának és értékének meghatározása. A felek ellentétes nyilatkozataira és a beruházás megvalósulása óta eltelt hosszabb időre, továbbá a későbbi üzemeltető által folyamatosan végzett bizonyos munkálatokra figyelemmel kizárólag a "I" Kft. (mint egyik kivitelező) és a jelen per I. és III.r. alperesei között folyamatban volt perben, a G... sorszám alatt benyújtott keresetlel mellékleteként csatolt tervezői állásfoglalás volt alkalmas a fenti tények igazolására. Ebben "J" tervező a III.r. alperes által képviselt felperes és a "I" Kft. közös megbízásából részletesen felmérte és meghatározta a felperes megrendelésére elvégzett munkákat. Ennek során a helyszínen lévők egyetértésével kijelölt helyeken feltárást végzett, vizsgálta a pályaszerkezet rétegrendjét. Megállapította, hogy a létesítményre átlagos pályaszerkezet jellemző és a kivitelező egységárai, valamint a ténylegesen beépített anyag mennyiségének kiszámítása alapján 19.379.201,-Ft-ban

határozta meg a felmért létesítmény készítésének költségét. Abban a perben a III.r. alperes a 2000. február 22. napján megtartott tárgyaláson (12. számú jkv.), tehát a beruházás elvégzése és felmérése után viszonylag rövid idővel úgy nyilatkozott, hogy a tervezői állásfoglalásban szereplő munkák elvégzését nem vitatja, a "I" Kft. a kivitelezést az építési engedélyben foglaltak szerint végezte el. Csupán a (perrel nem érintett, 1999. július 1-jét követően megvalósult, így a tervezői állásfoglalásban sem értékelt) később végzett aszfaltozás és végső befejezés tekintetében utalt minőségi kifogásra. Erre figyelemmel az ítélet tábla a jelen perben - a III.r. alperes korábbi nyilatkozatára és a jelentős időmúlásra is figyelemmel - a feltárások alapján átlagos pályaszerkezetűnek minősített teljesítés és az ezen alapuló érték meghatározás utólagos minőségi kifogás alapján való megkérdőjelezésére az alperesek részéről nem látott alapot és lehetőséget.

A fentebb kifejtettekre figyelemmel a tervezői állásfoglalásban meghatározott értékű beruházások elvégzésének megállapítására adnak csak alapot a rendelkezésre álló peradatok. A gazdagodás korabeli összegének megállapításához kiindulópontként tehát kizárólag ez szolgálhat.

A megismételt eljárás során a megyei bíróság bizonyítást folytatott le a felperesi követelés összecszerűsége, azaz a beruházások forgalmi értéknövelő hatásának a ráépítés befejezésekor értékviszonyok alapján való meghatározása iránt. Ennek során a felek is szakértői véleményeket csatoltak.

A "K" Kft. által a III.r. alperes megbízásából készített szakértői vélemény forgalmi érték meghatározása azonban nem elfogadható, hisz a perbeli ingatlanok korabeli forgalmi értékét a mezőgazdasági rendeltetésű termőföld ingatlanok forgalmi értékei alapján alapulvételével, azoknak a területre vetített fajlagos forgalmi értékében határozza meg. Ezzel figyelmen kívül hagyja azt a forgalmi értékre nyilvánvalóan jelentős kihatással bíró körülményt, hogy a perbeli ingatlanok ugyan külterületi, de kereskedelmi, gazdasági építmény elhelyezését lehetővé tevő építési övezetben fekszenek (29. szakvélemény).

A felperes által felkért "L" szakértő szakvéleményének (45/F/1. számú irat) megállapításai pedig azért nem fogadhatók el az ítélet alapjául, mert nem a peradatok (a tervezői állásfoglalás) által igazolt értékű beruházásból indul ki, másrészt automatikusan és indokolás nélkül a beruházás bekerülési költségét azonos értékűnek tekinti a forgalmi értéknövekedéssel.

Az elsőfokú bíróság által kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleménye sem volt alkalmas - ellentétben az elsőfokú bíróság álláspontjával - a perben releváns ingatlanforgalmi szakkérdés eldöntésének megalapozására, hiszen a beszerzett szakvélemény a tervezői állásfoglaláson túli, később és mások által elvégzett bizonyos beruházások értéknövelő hatásával is számol, másrészt nem az 1999-es, hanem a szakvélemény elkészítésének időpontjában irányadó értékviszonyok mellett határozza meg az értéknövekedés összegét.

A fentiekben túl a szakvélemény a szakértő megállapításainak részletes indokai tekintetében is kiegészítésre szorult.

Az elsőfokú bíróság tehát megalapozatlanul mellőzte a felek szakvélemény kiegészítése iránt előterjesztett bizonyítási indítványának teljesítését. Erre figyelemmel az ítélet tábla a Pp. 182. §. (3) bekezdése szerint hiányos szakvélemény kiegészítését a peres felek indítványára

elrendelte. Ennek során a szakértő előbb írásban (Gf.5. számú irat), majd szóban (Gf.11. számú jegyzőkönyv) tett kiegészítése keretében immár kizárólag a tervezői állásfoglalásban feltüntetett építési munkák tekintetében, és 1999. évre iránymódóan határozta meg a gazdagodás (a forgalmi értéknövekedés) mértékét.

Megállapításai alátámasztásául részletesen ismertette az alkalmazott szakértői munkamódszert, az értékelt körülményeket. Figyelemmel volt az ingatlan fekvése, földrajzi elhelyezkedése, térmértéke, övezeti besorolása, egyedisége, speciális rendeltetése és hasznosíthatósága, valamint a térségben akkor még tapasztalható, később azonban csökkenő kereslet által meghatározott ingatlanpiaci, ingatlanforgalmi körülményekre.

A fentiek szerint részletesen megindokolt szakértői becslésen alapuló módosított értékmeghatározását az ítélet tábla megalapozottnak, a Pp. 182. §. (3) bekezdésében foglalt hiányosságoktól immár mentesnek ítélte, ennek alapján a felperesi követelés ténybeli alapjául szolgáló beruházások által 1999-ben okozott forgalmi értéknövekedést az ...2 hrsz-ú ingatlan esetében 6.910.000,-Ft-ban, míg az ...4 hrsz-ú ingatlan tekintetében 9.000.000,-Ft-ban határozta meg. Utóbbi esetében figyelembe vette az ítélet tábla a szakértő azon módosított álláspontját (Gf.11. számú jegyzőkönyv), hogy ezen ingatlan esetében is indokolt lehet a Gf.5. számú kiegészítő szakvéleményben a ...2 hrsz-ú ingatlan esetében a megfelelő arányosítás után elvégzett korrekció. Ennek számszaki levezetése pedig - a Gf.5. számú szakvélemény-kiegészítés mintájára - az alábbiak szerint alakul:

Értékarány-számítás: $26.301.686/25.529.886=1,0302312$
 $9.270.000/1,0302312= 8.997.980,$

azaz az értéknagyságrendhez igazodó életszerű kerekítéssel a ...4 hrsz-ú ingatlan tekintetében 9.000.000,-Ft.

Az I.r. alperes által fizetendő gazdagodás a két ingatlan után együttesen tehát 15.910.000,-Ft. Az a körülmény, hogy kizárólag a tervezői állásfoglalásban foglalt munkanemek, s azok értéke képezhette a felperesi követelés alapját, egyúttal a kereseti kérelem ezt meghaladó részét megalapozatlanná teszik.

A gazdagodás megtérítése iránti kötelezettség a gazdagodás bekövetkeztével, a perbeli esetben tehát 1999-es beruházás elvégzésével vált esedékessé. Megalapozott tehát a felperesnek az 1999. július 1. napjától kezdődő időponttal a Ptk. 301. §. (1) bekezdése alapján érvényesített késedelmi kamat-követelése. Ennek mértékét ezen jogszabályi rendelkezés többször módosított szövege határozza meg.

Az ítélet tábla a fentiekre figyelemmel a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését részben, a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

A pertárgyérték, illetve a fellebbezési érték megállapítása körében a felperesi kamatkövetelés a Pp. 25. §. (4) bekezdése értelmében nem értékelendő, az I.r. alperes fellebbezése pedig csupán elenyésző arányban vezetett eredményre. A pernyertesség-pervesztesség elsőfokú ítéleti rendelkezés által meghatározott aránya érdemben nem változott meg, így az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezéseinek módosítása nem volt indokolt.

A felperes a fellebbezési eljárásban érdemben pervesztesnek minősül, így köteles megfizetni az államnak 900.000,-Ft fellebbezési illetéket, továbbá az I.r. alperesnek a 32/2003.

(VIII.22.) IM rendelet 3. §. (2) bekezdés b.) pontja szerint meghatározott - ÁFA-t is magában foglaló - 580.000,-Ft ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az I.r. alperes fellebbezése csupán csekély mértékben vezetett eredményre, ennek arányában kötelesek az érintett felek az I.r. alperes fellebbezésével kapcsolatosan felmerülő költségek megfizetésére. A felperes köteles az államnak megfizetni 20.000,-, míg az I.r. alperes 880.000,-Ft feljegyzett fellebbezési illetéket, továbbá a felperes javára a fenti rendeletnek megfelelően megállapított ügyvédi munkadíj arányos részét. Az ítélet tábla a fenti kötelezettségek összeszámításával határozta meg ítéletében a felek által az államnak, illetve a felperes által az I.r. alperesnek fizetendő másodfokú perköltség összegét, a Pp. 81. §. (1) bekezdésére figyelemmel pedig úgy rendelkezett, hogy az ezt meghaladóan felmerült költségeiket a felek maguk kötelesek viselni.

Győr, 2011. június 22. napján

Dr. Zámbó Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

. Világi Erzsébet sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: